

Plantninger og Bevoksninger paa offentlig Gade, Vej eller Plads, der udsætte Statens ved denne Lovs Strafftræden bestaaende Telegraf- og Telefonledninger for Forstyrrelse, kunne af Statstelegrafvæsenet fordres bestaaende i saadant Omfang, som det ved lovligt Skøn godtgøres at være nødvendigt for Ledningernes Sikkerhed. Yderligere kan Statstelegrafvæsenet ikke stille nogen Forbring, og det synes mig dog ikke at være for stort et Forlangende at stille i det her foreliggende Tilfælde med Hensyn til de alt bestaaende Ledninger. Jeg skal derfor fremdeles tillade mig at anbefale dette Vædringsforslag.

Leth-Espensen: Med Hensyn til Vædringen under Nr. 2 af Indenrigsministeren, tiltraadt af et Flertal, kan jeg ganske henholde mig til de Udtalelser, som fremkom fra Udvalgets ærede Formand. Jeg hørte ogsaa til det Mindretal i Udvalget, som ved anden Behandling til Flertal her i Salen for at faa Tallet forandret til 15 Mar; men jeg erkender fuldt ud Rigtigheden af, hvad ogsaa den ærede Ordfører sagde her for lidt siden, at hvad man ønsker fra alle Sider, er at faa de bestaaende Selskaber til at søge Koncession, og det er jo ganske rigtigt, at ønsker man dette, er det ikke rigtigt at gøre Koncessionsvilkårene saa vanskelige, at Selskaberne af den Grund nødvendig vil søge Koncession. Jeg tror derfor, at vi have set noget fejl paa denne Sag ved anden Behandling, og jeg kan ligesom Udvalgets Formand være med til at stemme for de 20 Mar. Men netop naar man ser saaledes paa Sagen, som baade den høitærede Minister og Udvalgets Ordfører gør: at det har Betydning at faa saa mange som muligt af Selskaberne til at søge Koncession — naar man gør det helt og fuldt ud, forstaaer jeg ikke, hvorfor man ikke har kunnet være med til den Vædring, som det ærede Medlem for Aarhus Amts 3dje Valgkreds (S. Jensen) og jeg have tilladt os at stille til § 6. Hvad vi der have foreslaaet, er blot en Vædring, som gaaar ud paa at faa de bestaaende Selskaber til at søge Koncession. For Vædring gaaar jo — hvad ogsaa det ærede Medlem for Aarhus bemærkede — væsentlig ud paa det samme som den Vædring, vi stillede ved anden Behandling. Man antede imidlertid den Gang over, at der var nogen Uklarhed til Stede, og navnlig over, at vi havde opstillet et bestemt Næremaal for Anerkendelsen, og at vi ikke havde felnet mellem de anerkendte Selskaber og de koncessionshavende Selskaber, som man ønskede at ekspropriere inden Koncessions Tidens Ophør.

Jeg indrømmer, at der kunde være noget berettiget i disse Anker; men Grunden til dem er ogsaa forvunden fra det Vædringsforslag, vi nu have stillet. Vi have nok stillet to Vædringsforslag; men jeg erkender for øvrigt ikke, hvad den høitærede Minister syntes at mene, at disse to Vædringsforslag absolut høre sammen; jeg kan ikke se rettere, end at man godt kunde vedtage det ene uden at vedtage det andet, men jeg indrømmer ganske vist, at de have stor Betydning begge to. Hvad vi havde ønsket at faa frem, var netop at tvinge de bestaaende Selskaber til at underkaste sig de Regler, som de nødvendigt maa underkaste sig over for deres Medborgere, som skulde benytte dem. Hvad Vædringen gaaar ud paa, er nemlig, at disse Selskaber, hvis de ville strke sig mod Ekspropriation, hvorved de kun faa Betaling for deres Materiels Værdi, kunne gøre det ved at søge Koncession, idet de faa underkaste sig lignende Betingelser som andre Selskaber, der vil drive saadanne Anlæg, i Fremtiden maa underkaste sig. Naar man faa fremkommer med den Bemærkning, som er gjort i Udvalget og ogsaa her, at dette ligger uden for Lovgivningens almindelige Regler — jeg tror, det var den ærede Minister, som sagde det, og ogsaa den ærede Ordfører — vil jeg for Ministerens Bedkommende dertil sige, at han faa er af en stik modsat Mening af den, hans Forgænger havde, idet den tidligere Indenrigsminister i Landstinget netop sagde, at det vilde være uden for den almindelige Lovgivnings Regler, hvis man vedtog en Lov, som fastsatte Betalingen efter Udbyttet. Der er en Omstændighed, som særlig for mit Bedkommende bevirker, at jeg ikke kan gaa med til et Forslag som dette, og det er, at efter Flertallets Forslag vil der blive gjort stor Forskel mellem det kjøbenhavnske Selskab og Selskaberne ude i Provinserne, der ikke vilde kunne leve uden Koncession, idet de kunne risikere at faa en Konkurrent lige op ad sig. Hvis blot nogle faa Sogne slutte sig sammen og lave et lille afluttet Telefonanlæg, vil det blive en Konkurrence, som de andre ikke kunne staa for, og derfor vilde de blive nødte til at søge Koncession. Det kjøbenhavnske Selskab har derimod sit bestemte afluttede Territorium og behøver derfor ikke at søge nogen Koncession. Som Forholdene ere, vil en Konkurrence ikke kunne opstilles af noget privat Selskab her, og jeg tror heller ikke, at Staten vil kunne etablere nogen Konkurrence med dette Selskab. Vedtages nu dette Lovforslag, vil det sige, at Selskaberne uden for Kjøbenhavn vilde blive nødte til at søge Koncession paa de Betingelser, der her op-